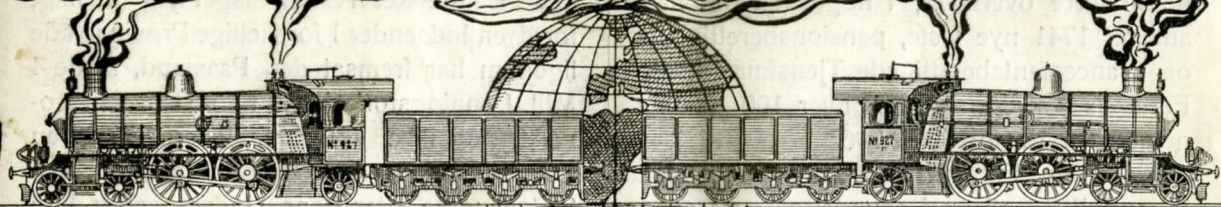


DANSK LOKOMOTIVTIDENDE



ENIGHED

KUNDSKAB

HJÆLP

ORGAN FOR DANSK LOKOMOTIVFØRER OG LOKOMOTIVFYRBØDER-FORENING
OG „DANSKE PRIVATBANERS LOKOMOTIVFØRER- OG LOKOMOTIVFYRBØDER-FORENING“
(DANSK LOKOMOTIVMANDS-FORBUND)

Nr. 22.

15. November 1911.

11. Aarg.

Lønninger.

Gehejmeetatsraad Bramsen vender i »Gads danske Magasin« tilbage til Spørgsmaalet, hvor meget Lønningslovene koster Staten.

Efter først at have imødegaaet en Udtalelse i Bladet »København« om, at hans Fremstilling af Toldlovens Virkninger skulde være »skaanselløs ensidig«, vender Forf. sig til Spørgsmaalet om Lønningslovenes Forudsætninger og Virkninger og da særlig den, der vedrører Statsbanerne. I Brochuren var det paavist, at der til Lønforbedringer for faste Tjenstmænd ved Statsbanerne 1908 bevilgedes 1,490,000 Kr., medens Trafikminister Th. Larsen gentagne Gange har udtalt, at Statsbanernes Udgift den Gang »med eet Slag« var vokset med 4 Mill. Kr. foruden Ekstrahjælp ved løse Arbejdere, der bevilgedes paa Finanslovene, og hvis Lønninger som Følge af Lønningslovene var steget med 700,000 Kr. Heroverfor har Regerings-Talerøret »Riget« hævdet, at den store Overskridelse skyldes dette, at der siden 31. Marts 1907 er ansat 1741 nye faste Tjenstmænd ved Statsbanerne, og ingen kan

dog vel tænke sig, at disse Tjenstmænd skulde arbejde gratis.

Gehejmeetatsraad Bramsen bemærker dertil, at disse nye Tjenstmænd i alt Fald ikke kan have noget at gøre med Lønforbedringerne i 1908 »med eet Slag«; men skal de regnes med, kan den Lønforbedring, de har nydt godt af, paa ingen Maade beregnes til mere end 240,000 Kr., eftersom Lønforbedringen for de 19,975 Tjenstmænd, der ifølge »Riget« forud fandtes ved Banerne, androg 1,490,000 Kr. Det bliver altsaa tilsammen kun 1,750,000 Kr. eller meget mindre end de 4 Mill. Kroner.

Hr. Bramsen fortsætter dernæst:

Men der er desuden en anden Grund for »Riget« til ikke at glæde sig over denne hos Administrationen hentede Oplysning. Alle ved nemlig, med hvilken Overvindelse Folketingets Venstre gik til Vedtagelse af de 16 Lønningsforbedringslove til Beløb af godt 4 Mill. Kroners Offer for Statskassen — disse 4 Millioner, som nu den ene af disse Love paastaas at have opslugt. Almindelig udbredt er jo ogsaa den Anskuelse, at Tjenstmændenes Antal her i Landet i den sidste halve Snes Aar er vokset paa en foruroligende Maade, at vi kort sagt er ved at kvæles af Funktionarisme.

Og nu faar vi altsaa leveret en Statistik, i Følge hvilken man i den Etat, der i højere Grad end nogen anden mistænkes for at være overtallig, i nogle faa Aar har antaget 1741 nye faste, pensionsberettigede og advancementsberettigede Tjenstmænd, en Forøgelse af 16 nye for hver 100 gamle, nemlig fra 10,975 til 12,716.

Denne Forøgelse betyder en forøget Aarsudgift — til en Begyndelse — af over 2 Millioner Kroner, hvis vi regner dem til 1200 Kroner pro persona og af over 2¹/₂ Mill., hvis vi regner 1500 Kr., en Sum, der er næsten lige saa stor som Statsbanernes saakaldte »Overskud« i Fjor. Det lyder helt eventyrligt, eftersom Banenettet jo er næsten uforandret; men er det tilforladeligt, synes denne Forøgelse skikket til ligefrem at fremkalde Bestyrtelse Landet over.

I et stort Antal Provinsblade findes en Beretning om et Interview af Trafikminister Th. Larsen i Anledning af det Afsnit af min Brochure, der angaar den — ogsaa af Venstres Ordfører i Folketinget paatalte — uforstaaelige Overskridelse paa flere Millioner af Lønningsforhøjelser i den ham underlagte Jernbaneetat. Uagtet Ministeren selv paa Rigsdagen har beklaget de urigtige Forudsætninger, siges det dog i denne Beretning, at han har svaret dem, der interviewede ham, ordret saaledes: »I Realiteten bygger Pjecen paa mindre end intet.« Naturligvis er jeg noget nedbøjet over, at en Mand i saa fremragende Stilling tillægger mit Arbejde en Værdi, der vel ikke godt kunde angives ringere. Men en forøget Lønningsudgift i nogle faa Aar af 2 eller 2¹/₂ Mill. Kr. maa dog ogsaa for Ministeren være en Realitet. I alt Fald er den det for Befolkningen, som nu for tredie Gang i faa Aar skal have Takstforhøjelse, denne Gang for ikke mindre end 4 Millioner Kr. Jeg tror, at det vil blive nødvendigt for Ministeren ikke at indskrænke sig til den ovennævnte kortfattede Værdsættelse af mine Oplysninger, men at han bør oplyse om, baade hvorledes det forholder sig med disse 1741 Nyansættelser, og hvorledes en Bevilling paa knap 1¹/₂ Million Kr. til Lønningsfor-

bedringer kan bruges til at udgive 4 Millioner til dette Øjemed — forudsat da, at de virkelig er udgivet dertil.

Denne Reservation tager jeg nemlig, fordi en Indsender i forskellige Provinsblade ligefrem har fremsat den Paastand, at de 4 Mill. Lønningsforhøjelser til Statsbanepersonalet slet ikke eksisterer, allerede af den Grund, at den samlede Lønningsudgift ved Statsbanerne efter hans Undersøgelser kun er steget med godt 4 Millioner siden 1907 — 08. Han gør derfor gældende, at »Ministeren har sagt mere, end han kan svare til«, eftersom disse 4 Millioner for en stor Del maa være gaaet med til Nyansættelser og Oprykninger. Og han føjer til: »Det er en ganske forkastelig Fremgangsmaade at fremstille Lønstigningen som langt større, end den faktisk er, thi derved skabes en Uvillie mod Tjenstmændene, og man giver Vælgere et aldeles urigtigt Billede af, hvad det er, Staten kan takke for den Misere, hvori den for Tiden befinder sig.«

Forholder det sig nu virkelig saaledes, at det ikke er Lønningsforhøjelserne, som i 1908 »med eet Slag« har belastet Statsbanernes Budget med 4 Millioner, men derimod disse i Forbindelse med Lønningerne for de af »Riget« omtalte 1741 nye Tjenstmænd, saa bliver der af de 4 Millioner et Par Millioner, som ogsaa uden Lønningslovene i 1808 havde maattet udbetales, og saa er ganske vist Gaaden løst; men saa har jo den Lassenske Kommissions Beregning i 1907 været rigtig — denne Kommission, hvis Medlemmers Navne er gaaet gennem Regeringspressens Aviser i denne Anledning, medens hele Skylden da er hos Minister Th. Larsen.

Forholder det sig imidlertid saaledes, saa paavirkes Finansministerens og Konsejlspræsidentens Angivelse af 10 Mill. Kr. som Lønningslovenes samlede Virkning sikkert deraf, hvorhos vi faar en ny »falsk Forudsætning« for en Lovs Vedtagelse, nemlig for Jernbanetakstloven af 1911, der nu skal træde i Kraft. Den er nemlig forelagt under Henvisning til, at Lønningsforhøjelserne i Henhold til Lønningsloven af 1908

havde bebyrdet Statsbanerne med 4 Millioner Kr. og bevirket, at Statsbanernes Overskud fra ca. 4 pCt. i 1906–07 var gaaet ned til ca. 1,3 pCt. i 1909–10, hvorfor der maatte tilvejebringes Kompensation ved Forhøjelse af Jernbanetakstlovene.

Finanslov-Betænkningen og Personalets Betænelighed.

Omend Tjenstmændene ogsaa vil vide at værdsætte Trafikministerens udmærkede Forsvar for Bibeholdelsen af Fripassene i deres nuværende Omfang, maa man paa den anden Side dog give den Del af Personalet Ret, som, den Gang Lønningslovene vedtoges, ræsonerede, at vi vel havde faaet en Lønforbedring, men at vi sikkert før eller senere vilde faa Beviser for det gamle Ord om Æblet og Pæren.

Det er desværre en Kendsgerning, at disse Spaadomme allerede for lang Tid siden er bleven til Virkelighed; man behøver i første Linie og i den Henseende kun at tage de rent administrative Indskrænkninger i Betragtning, saasom Etableringen af Særtog i Stedet for Arbejdstog, henholdsvis Mergelkørsel, hvorved det tjenstgørende Personales Emolumenter Tid efter anden er undergaaet en betydelig Reduktion. Ligeledes ved Omflytningen af en Del Tjenstmænd fra forskellige Depoter formaar Administrationen at formindske Udgiftsposten for Nattimer, idet Opholdstiden paa fremmede Depoter om Natten ophører o. s. v.

Som naturligt er, bliver det, som det i Reglen gaar her i Livet, den underordnede Del af Personalet, der stærkest kommer til at føle Virkningen af slige Indskrænkninger i Form af en formindsket Indtægt og den dermed forbundne ringere Købeevne. Men netop ved, at enhver Indskrænkning paa det økonomiske Omraade faar saa stor Betydning for Personalet, maa vi ogsaa have

Ret til at protestere og fremsætte vore kritiske Betæneligheder.

I Modsætning til Fripasspørgsmaalet kan Ministeriet nok gaa med til Afskaffelsen af Fritransporten af Levnedsmidler og Brændsel med den Motivering, at Fribefordringen af Levnedsmidler og Brændsel spiller for de fleste Tjenstmænd en mindre betydelig Rolle og kunde vel i og for sig — dersom der skal foretages Indskrænkninger — bortfalde. Kun for de Tjenstmænd, der er bosatte i skov- og tørvefattige Egne langt fra Havn, vil Rettens Ophævelse være mere følelig.

Som man ser, er Trafikministeren beklagelsesvis kommen til det Resultat, at Friforsendelsen ikke spiller nogen nævneværdig Rolle for de fleste Tjenstmænds Vedkommende. Vi er dog overbeviste om, at denne Anskuelse hverken deles af det under- eller overordnede Personale, som kender Forholdene fra den økonomiske Side, og med Lethed vil man være i Stand til at bevise netop det modsatte.

Vi skal i dette Øjemed gennem nogle Eksempler hentede fra en Stationsby anføre Brændselspriserne for i Aar, der udgør:

Fyrkul	—	2,80	Kr.
Nøddekul	—	2,90	»
Parotkokes	—	2,60	»
Gaskokes	—	leveres ikke.	

Som Følge af den tilstaaede Fribefordring kan Personalet fra en Havneby erholde de samme Brændselsarter til følgende Priser:

Fyrkul	—	2,10	Kr.
Nøddekul	—	2,30	»
Parotkokes	—	2,05	»
Gaskokes	—	1,80	»

Af denne Sammenligning fremgaar tilstrækkelig tydelig, hvilken Fordel Personalet har af Friforsendelsen, en Betydning, der faar saa meget større Vægt, naar man ved, at netop det Personale, som er bosiddende i mindre Byer og Landet hører til de lavest lønnede ifølge Lønningslovens Bestemmelser.

Ikke mindre betydningsfuld bliver Friforsendelsen for Fødevarernes Vedkom-

mende. Det bedste Bevis herfor har man i den af »Statistisk Bureau« fornylig udgivne Statistik over Aarene 1909 til 1911. Efter denne er Varepriserne steget ca. 4 % i de to Aar, nemlig 2 % i *Kjøbenhavn*, 4 % i *Provinserne* og 6 % paa *Landet*. I Aarene 1907–1909 var der kun en Stigning paa 1 %, hvorimod 1905 til 1907 havde en saadan paa 5 à 6 %. Heraf fremgaar det, at man nu maa betale ca. 10 % mere for *Varerne end i 1905*. Særlig er Prisen paa Fødevarer steget stærkest i de to sidste Aar.

Naar Statistiken hertil yderligere angiver, at Huslejen i *Provinserne* fra 1909 til 1911 gennemsnitlig er steget 4 à 5 %, kan man ikke med Billighed forlange, at Personalet stiltiende finder sig i de planlagte Afkortninger, der for dem er ensbetydende med et Tilbageskridt, idet de nu tillige maa svare Stat og Kommune langt større Afgifter end før Lønningslovenes Vedtagelse.

Vil man behandle Jernbaneetatens Folk retfærdigt, lader man dem beholde de personlige Fordele, som de en Gang lovmæssig har faaet tildelt, og søger at finde Besparelsemønstrene paa de Steder, hvor der er mere Grund dertil. I modsat Fald bliver Visdomsordene »Det er lettere at skære Strimer af Fattigmands Ryg« desværre en umiskendelig Sandhed indenfor Jernbaneetaten.

Observator.

Gratifikationssystemet og dets Indflydelse.

At Gratifikationer, Remunerationer, Ducører, eller hvad de forskellige Benævnelser nu er, absolut maa regnes for at være en af de Kilder, som i første Linie fremkalder Utilfredshed og, hvad værre er, bliver den væsentligste Aarsag til Misundelsens Udvikling, er en Paastand, der ikke lader sig bestride. Ikke alene indenfor enkelte Kredse giver denne Svaghed sig til

Kende, nej, hele Samfundet paavirkes deraf, og som et Pust fra Fortidens krybende Underdanighed gribes Æres- eller Hædersbevisningerne med vild Begejstring af visse Mennesker.

Indenfor de enkelte Etater har dette System fundet god Jordbund, og talrige er de Eksempler, hvor Ærgerrigheden og Begærligheden, undertiden begge Dele i Forening, har givet Anledning til saavel komiske som tragiske Tildragelser, og ikke mindst har dette været Tilfældet indenfor Jernbaneetaten. Nys var man saaledes Vidne til, hvorledes nogle Tjenstmænd i Dagbladene stredes om Fordelingen af et Gratiale fra en kongelig Person, og hvor Tendensen var, at den ene Part mente sig mere berettiget end den anden til Adkomsten.

Hvilket Billede og Indtryk afgiver ikke slige Tildragelser. Uvilkaarlig kommer man til at tænke paa, om ikke disse Gratifikationser snarest burde afskaffes og forsvinde; thi opstiller man Spørgsmaalet, hvorvidt denne eller hin Tjenstmand, der har været saa heldig eller efter Forfatterens Opfattelse med den opstaaende Misundelse in mente uheldig at faa tildelt en saadan Æresbevisning, kommer man nemlig til det Resultat, at vedkommende i Virkeligheden intet, absolut intet har foretaget sig udover sin daglige Virksomhed. Han har med andre Ord kun gjort sin Pligt og Skyldighed, og for hvilken han modtager sin Løn.

Her har vi til Eks. Lokomotivføreren, som skal befordre en eller anden højere Personlighed. Han efterser og kontrollerer før Kørslen sin Maskine i Dag som de andre Dage. Gør han det mere indgaaende og omsorgsfuldt i Dag, da har han altsaa bevisligt de andre Dage ikke gjort sin Pligt. Han kører til Toget, hvor de foreskrevne Prøver og Manipulationer foretages af de resp. Embeds-, Bestillingsmænd og Arbejdere i Dag som ellers. Viser der i Dag mere Interesse, har de samme Mennesker de andre Dage ikke været tilstrækkelig pligtopfyldende. Stationsbestyreren overbeviser sig nu som ellers, om Udkørselssignalet er sat, og giver Togføreren, der i Dagens Anledning er i

fineste Dres, Afgangssignalet. Fløjten lyder, og Toget naar omsider Maalet, medens enhver Stationsbestyrer paa de passerede Stationer, enhver Banevogter, kort sagt alle de tjenstgørende Tjenstmænd kun har udvist den Pligt, som de ved Ansættelsen har afgivet Løfte om.

Naar nu enhver ansat kun har gjort sin Pligt, hvortil saa en Uddeling af Gaver, som kun giver Anledning til Trætte og indbyrdes Uenighed, hvorfor ikke bryde Staven og indføre en Ordning, som analog med Kongeriget Sachsen forbyder enhver Modtagelse af Gaver og lod saadanne, naar disse desuagtet tilstilles Administrationen, blive indlemmet i en eller anden Velfærds-kasse, hvor de kan komme trængende efterladte efter alle ansatte tilgode. Jeg tror, her var et Ideal at virke for, et Formaal, der ikke vil komme til at nedsætte Jernbanepersonalets Anseelse.

Herm. Ohlsen,
Lokomotivfører.

D. L. & L. F.

Aarhus Afdeling

afholdt Kvartalsgeneralforsamling den 11. Oktober Kl. 7³⁰ Em.

Dagsorden:

- Punkt 1. Forhandlingsbogen.
- 2. Kvartalsberetning.
 - 3. Skrivelse fra Lokf. Keller.
 - 4. En Pengebevilling.
 - 5. Forslag fra Festudvalget.
 - 6. Eventuelt.

Punkt 1.

Forhandlingsbogen oplæstes og godkendtes.

Punkt 2.

Formanden gjorde Rede for det forløbne Kvartal og oplyste bl. a., at Lokf. Vorum ønskede at staa som kontingentfrit Medlem efter sin Afsked. Oplæste Restan-

cerne over 3 Maaneder, hvilke udgjorde 7 Medlemmer.

Punkt 3.

Dirigenten oplæste en Skrivelse fra Lokf. Keller, der gik ud paa, at han ønskede at vide, om Frants Niensens Modartikel til Mærket »Observer« i Lok.-Tid. havde Afdelingens Sympati. Efter en længere Diskussion, hvori der faldt mange haarde Ord, vedtog Afd., at den i høj Grad misbilligede saavel Frants Niensens som »Observer«s Artikler.

Punkt 4.

Bestyrelsen havde paa sidste Møde indgivet et Forslag, gaende ud paa, at der fra Afdelingskassen skulde ydes et vist Beløb til at hjælpe den meget syge Lokf. P. Iversen. Der blev paa det Møde anbefalet at yde indtil 200 Kr. af Afdelingskassen. Disse Penge skulde nu vedtages af Generalforsamlingen. Denne var overvejende imod at tage af Kassens Midler i den Anledning, og ønskede hellere at støtte en Indsamlingsliste.

Forslaget blev derfor forkastet med 26 St. imod og 14 St. for.

Punkt 5.

Fesudvalget havde udarbejdet en Del Regler angaaende Arrangement af Afd. Fornøjelser. Det blev vedtaget, at Udvalget skulde have frie Hænder i den Retning samt at Juletræ skulde afholdes og Udgifterne dækkes af frivillige Bidrag og det eventuelle Underskud betales af Afdelingskassen.

Under Eventuelt fremkom ikke noget af Interesse udover Afdelingen.

Generalforsamlingen sluttede Kl. 11³⁰ Efterm.

Til Stede var 48 Medlemmer.

E. N.

* * *

Ekstra Generalforsamling.

Aarhus Afdeling afholdt ekstra Generalforsamling den 26. Oktober Kl. 4 Em.

Dagsorden: Bestyrelsesvalg.

Valgt blev:

Formand: Lokf. Aagaard

Kasserer: Lokf. Nissen (Genvalg)

Sekretær: Lokfrb. Jensen

Repræsentant: Lokfrb. Bille.

E. N.

* * *

Struer Afdeling.

Medlemmer, der ønsker at deltage i en Fællesspisning den 2. Decbr. til Ære for Lokf. 73 A. Andersen i Anledning af hans Afsked, bedes henvende sig til Lokf. Gundel, Struer.

* * *

Struer Afdeling holdt Møde den ²⁴/₁₀.

Dagsorden:

1. Meddelelse fra Formanden.

Til Efterretning.

2. Forslag om Kontingentfritagelse under længere Sygdom.

Forkastet.

3. Regler angaaende Reservetjenesten.

Udvalgets Forslag blev enstemmigt vedtagne og vil, ifald Bestyreren sanktionerer dem, senere blive offentliggjorte.

Formanden hævdede Mødet uden at takke for god Ro og Orden.

Viggo Gundel.

* * *

Den i Bladet for 1ste November til Medlemslisten indmeldte Lokfb. J. E. Bredahl for Kjøbenhavn H. beror paa en Fejltagelse, da den paagældende har været Medlem fra ¹/₂ d. A.

Byttehandel.

Da vi nu er kommen dertil, at der averteres i vort Blad om Pladsbytning for Betaling, kunde jeg have Lyst til at høre

Kolleger udtale sig om den Slags Handel, om det er en Ting, der er saa rigtig, at den burde taale at se Dagens Lys, hvad det altsaa viser sig, det kan, naar det kan staa paa Prent, uden at nogen protesterer. I nogle Tilfælde kan det maaske se meget uskyldigt ud, i andre ingenlunde. Jeg mener nu ikke, at det er fair; men uden her at begrunde min Mening, haaber jeg herved at have aabnet en Diskussion om dette Emne.

Struer, 4.—11.—11.

C. Thygesen.

Vi skal til ovenstaaende bemærke, at vi i Almindelighed ikke sympatiserer med den Tanke, at der sjakres om Pladser; men der *kan* opstaa Tilfælde, hvor en ansat for enhver Pris ønsker sig forflyttet fra et Depot. Dette, tror vi, er Tilfældet med den, der sigtes til.

Red.

Lokomotivpersonalets private Hjælpekasse.

Kassen sikrer for Tiden Medlemmerne i Afdeling A over 700 Kr. ved Død.

Kassen sikrer for Tiden Medlemmerne i Afdeling B ca. 200 Kr. ved Død.

Indskud i Afdeling A 2 Kr.

Indskud i Afdeling B 1 Kr.

Medlemmer optages til 40 Aars Alder saavel i A som B.

Ingen Lægeattest fordres.

Kassens Basis er Kollegialitet og Kammeratskab.

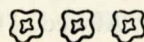
Kassen er oprettet 1880.

Nærmere Oplysning ved Henvendelse til Hr. Lokf. O. Larsen, Svanholmsvej 16³, Kjøbenhavn, og til undertegnede.

G. Sibbernsen,

p. t. Formand,

Marie-Alle 24¹, Aarhus.



Hr. Redaktør!

Med Forbauselse har jeg i Aar lagt Mærke til Forsendelsen af Lokomotivpersonalets Kapper og Huer fra Hoveddepoterne til de mindre Depoter. I Modsætning til Trafikafdelingen, hvor Uniformsgenstandene ankom nedpakkede i dertil afpassede Kurve eller Kasser, har Maskinafdelingen akkurat Raad til et Stykke graat Indpkningspapir.

At et saadant Indpkningsmateriale absolut ikke er egnet for slige Forsendelser, synes mig maa staa enhver klart, hvilket ogsaa Genstandene har bevist ved Modtagelsen, idet Huerne baade er krøllede og sammenpressede i alle Faconer. I et enkelt Tilfælde var Kapperne, ved at Papiret er gaaet i Stykker, stærkt tilsmudsede fra Gulvet i Pakvognen.

I Haabet om, at fremtidige Forsendelser maa ske paa en mere formaalstjenlig Maade

tegner jeg Deres

Felix.

Toguheldet ved Kauslunde Station

den 31. — 10. — 11.

(Et Øjenvidnes Beretning).

Toget holdt paa Kauslunde Station og havde krydset Tog 6. Da det var passeret, gav Stationen og Togføreren Afgang, hvorefter Lokomotivføreren satte Toget i Bevægelse. Da det var mørkt, og Maskinens Ventiler blæste, kunde Personalet ikke se fremefter, og da der ingen Lygter var paa Sporviserne, kunde det ikke ses, hvor Toget kørte hen. Det kørte da ind paa det blinde Spor, som havde staaet, siden Stykgodstoget havde rangeret paa Stationen om Eftermiddagen (Uheldet skete Kl. 10 Em.). — Det opdagedes for sent, at Toget var paa fejlt Spor, og i det samme fik Føreren lukket Regulatoren og benyttet Vakummet paa Maskinen. Mere naedes der ikke, thi i det samme var hele Maskinen af Sporet og borede sig dybt ned i Sandet. Personalet

kunde ikke komme ud ved den højre Side af Maskinen, for der var Tenderen kommen op, men ved den venstre Side var der god Plads. Der skete ingen Brud paa Maskindelene i Huset; men havde det været en mindre Maskine, var Personalet heller ikke sluppet saa godt fra det, som de gjorde; ellers havde Tenderen og Vognene knust dem.

Fra Rigsdagen.

Finansministeren (Neergaard):

— — Hvad Lønningslovene angaar, havde jeg haabet i Dag at kunne forelægge en fuldstændig Oversigt over de Forøgelser, som have fundet Sted af Udgifterne i Henhold til disse Love; men jeg har endnu ikke faaet indsamlet tilstrækkelige Oplysninger for Finansaaret 1910 — 11, saa jeg har dem kun fuldstændige for Finansaaret 1909 — 10. Jeg vil derfor benytte en senere Lejlighed, som nok vil komme under Finanslovforslagets første Behandling, til at give en fuldstændig Oversigt derover. Jeg skal her kun sige dette, at medens de 4 store Etatslove — hvorved vi forstaa Loven om Statsbanevæsenets, om Postvæsenets, om Telegrafvæsenets og om Toldvæsenets Lønninger — i Forbindelse med de øvrige 15 Lønningslove, som bleve givne i 1908, vare anslaaede til en Merudgift af op imod 6 Mill. Kr., nøjagtig 5,938,000 Kr., have de allerede i Finansaaret 1909 — 10 vist en Merudgift af 8,366,000 Kr. Jeg vil dog straks ved denne Lejlighed sige, at man ikke med nogen Ret kan paastaa, at denne Merudgift — i alt Fald i nogen væsentlig Grad — skyldes Fejlregning eller Fejlskøn af den Kommission af de mest sagkyndige Embedsmænd paa dette Omraade, som var nedsat for at forberede Lønningsreformen, og hvis Indstillinger, Skøn og Beregning den daværende Finansminister Vilh. Lassen fulgte og maatte følge. Der kan nok nævnes — som jeg senere skal komme tilbage til —

for Statsbanernes Vedkommende et Par ikke ubetydelige Poster, hvor der maa siges ikke at være skønnet rigtigt, men hvor der er særlig Grund til, at dette forholdt sig saaledes. Hvad de tre andre Etater angaar, Postvæsenet, Telegrafvæsenet og Toldvæsenet, har Skønnet været meget forsigtigt, saaledes at de Udgifter, der overhovedet var Tale om at kunne beregne, endog ere gaaede ned under det anslaaede. Men naar vi alligevel i Finansaaret 1909—10 naa til en samlet Merudgift af 8,366,000 Kr. eller godt $2\frac{1}{3}$ Mill. mere end anslaaet, skyldes det Forhold, som laa udenfor, hvad den da nedsatte Kommission og Finansministeriet kunde danne sig nogen bestemt Mening om. Det laa for det første i de Finanslovbevillinger, som vare en Følge af Lønningslovene, og til hvilke ogsaa den daværende Finansminister henviste uden naturligvis at kunne præcisere, hvad de vilde komme til at lyde paa. Men han henviste til, at der maatte blive visse Bevillinger til Personalet udenfor Lønningsklasserne som en Følge af Forhøjelserne til Personalet under Lønningslovene, og at det vilde blive betydelige Beløb, det her vilde komme til at dreje sig om, om han end ikke i Øjeblikket kunde præcisere, hvor store de Beløb vilde være. Endvidere maa tages i Betragtning den ganske betydelige Udgiftsstigning, som er en Følge af Personalets Vækst, idet Lønningsforhøjelserne selvfølgelig ogsaa have maattet anvendes paa den Del af Personalet; hvormed dettes Tal er forøget. Der er derfor aldeles intet forbavsende i, at Lønningsudgifterne ere blevne en Del større end anslaaet. Men som sagt, naar jeg faar den nøjagtige Oplysning om, hvorledes Lønningsudgifterne overhovedet have stillet sig det sidst forløbne Finansaar, skal jeg komme nærmere tilbage til denne Sag.

— — Det, der her foreslaas af Kommissionen, er en aarlig Afskrivningsprocent. Kommissionen har ment, at man særlig for Statsbanernes Vedkommende ikke kunde blive staaende ved den i 1903 indførte Ordning, idet Afskrivningen, særlig hvad Driftsmateriel angaar, blev alt for uregelmæssig,

i nogle Aar vil den give et alt for gunstigt Billede — det er særlig de Aar, hvori vi nu befinde os —, medens der senere vil komme Aar, hvor Billedet bliver for ugünstigt. Vi have jo i de 10 sidste Aar haft meget store og kostbare Anskaffelser af Driftsmateriel. Saa længe det endnu er saa nyt, vil kun lidt eller intet komme til Udrangering, og der bliver altsaa en ganske utilstrækkelig Afskrivning; men naar den Tid kommer, da større Poster af dette Materiel komme til Udrangering, vil man se, at den Afskrivning, der fremkommer ved, at det fulde Anskaffelsesbeløb føres til Udgift paa Driftsregnskabet, vil blive forholdsvis større end rimeligt. Derfor maa jeg ganske give Kommissionen Ret i dens Betragtning, at man maa have en regelmæssig aarlig Afskrivning, der giver et virkeligt Udtryk for den Værdiforringelse, som Materiellet er underkastet. Men hvor stor denne Afskrivningsprocent skal være, er selvfølgelig i høj Grad tvivlsomt, og Kommissionen mener heller ikke selv her at være kommen til noget, der kunde kaldes for et endeligt Resultat. Hvad Kommissionen foreslaar, er en summarisk Afskrivningsprocent, ensartet for Statsbanerne, Postvæsenet og Statshavnene, nemlig 1 pCt., hvorimod der for Telegrafvæsenet foreslaas en Afskrivning af 5 pCt. Nu gør Kommissionen, som ærede Medlemmer ville se, naar de faa Betænkningen i Hænde, selv opmærksom paa, at man i Virkeligheden for Statsbanernes Vedkommende burde dele Afskrivningen i forskellige Grupper. Det er klart, at der er nogle Grupper af Statsbanernes Formue, som aldeles ikke kræver nogen Afskrivning, f. Eks. Grunderhvervelser og det egentlige Banelegeme, bortset fra Overbygningen, andre kræve en mindre Afskrivning, saasom Overbygning, Bygninger og lignende, atter andre kræve en forholdsvis stor Afskrivning, og hertil maa navnlig regnes Færger og det rullende Materiel. Men man har i Kommissionen savnet tilstrækkeligt Materiale til at kunne fastsætte med nogenlunde Sikkerhed, hvorledes Afskrivningen skulde være for disse forskellige Grupper, og Stats-

banerne have paa nærværende Tidspunkt heller ikke kunnet gøre det. Men Administrationens Mening er, at denne Sag skai overvejes nøje, og at Statsbanerne, saa snart det er muligt, skulle møde med et Forslag om forskellige Afskrivningsprocenter for disse forskellige Grupper, altsaa en langt mere rationel Afskrivning end den, der er foreslaet af Kommissionen. Foreløbig har Regeringen fulgt de af Kommissionen stillede Forslag med Hensyn til Afskrivningen undtagen paa eet Punkt, nemlig Telegrafmateriellet. Dèr tror jeg, det maa siges, at Kommissionen er kommen for højt op ved at foreslaa en Afskrivning paa 5 pCt. At man virkelig er kommen for højt op, viser sig ret tydeligt derved, at selv om vi gaa en Del Aar tilbage, ville de aarlige Nyan-skaffelser ikke naa op til den aarlige Afskrivning, hvilket ganske sikkert er et temmelig abnormt Forhold, idet Afskrivningen saaledes ikke kommer til at figurere paa § 26 som et Fradrag i Anlægsudgifterne, men derimod som en Nettoindtægt. Efter Konference med Telegrafvæsenet og Ministeriet for offentlige Arbejder ere vi naaede til at foreslaa den samme summariske Afskrivningsprocent som for de øvrige Statsvirksomheder, nemlig 1 pCt.

Vil man nu spørge, hvorledes dette virker, er det klart, at det influerer meget betydeligt paa den hidtidige Opstilling af Driftsresultaterne af Statens Erhvervsvirksomheder. Man ser det bedst, naar jeg nævner nogle enkelte Tal. I et af Kommissionens Bilag er den sidste vedtagne Finanslov, den for 1911–12, opstillet i Overensstemmelse med de af Kommissionen foreslaede Principper. Naar man altsaa sammenligner Resultaterne for 1911–12 opstillede efter Kommissionens Principper med Resultaterne opstillede efter de gamle Principper, altsaa med den virkelige vedtagne Finanslov, vil man se Forskellen. Vi se da for Statsbanernes Vedkommende paa Driftsbudgettet for 1911–12 et Overskud paa 2,569,000 Kr., der efter Kommissionens Opstilling bliver til et Overskud paa 879,000 Kr., for Postvæsenet et Overskud paa

1,136,000 Kr., der bliver til et Overskud paa 640,000 Kr., for Telegrafvæsenet et Overskud paa 123,000 Kr., der bliver til et Minus paa 62,000 Kr. — jeg har her benyttet den af Regeringen foreslaede Afskrivning paa 1 pCt. i Stedet for de af Kommissionen foreslaede 5 pCt. — og for Statshavnenes Vedkommende et Overskud af 97,000 Kr., der bliver til et Overskud af 55,000 Kr. Som man vil se, bliver det et ganske væsentligt andet Resultat, der fremkommer, naar man anvender den her foreslaede Afskrivningsprocent, og det er jo bedrøveligt at maatte sige det, men Forholdet er dette, at efter at vi have vedtaget de stærkt forøgede Jernbanetakster i Fjor, bliver der, naar Regnskabet opstilles saaledes som af Kommissionen foreslaet og som af Regeringen indtil videre accepteret med en Afskrivning af 1 pCt., en Forrentning af den i Statsbanerne anbragte Kapital med knapt $1\frac{1}{4}$ pCt. Man vil efter dette næppe kunne paastaa, at den Forøgelse af Statsbanernes Takster, der blev vedtagen i Fjor, har været overdreven stor.

Zahle: — — Saa taler man fra det moderate Venstres Side meget om de Lønforhøjelser, som en Del af vore lavest lønnede civile Funktionærer har faaet, og vil give dem Skylden for vor daarlige finansielle Tilstand. Jeg holder mig her til de Lønforhøjelser, som ere givne til de lavere lønnede Funktionærer, thi det er de eneste, for hvilke vi radikale Venstremænd have Medansvaret; Officerslønningerne, Amtmandslønningerne og andre Lønninger til højere Embedsmænd, som det moderate Venstre har vedtaget, have vi for vort Vedkommende stemt imod. Man er i den sidste Tid begyndt at tale saa højt om, at det skulde være disse fornævnte Lønningslove, der var Skyld i vor elendige finansielle Tilstand, men herom maa jeg for det første sige, at det var haardt tiltrængt, at de lavere lønnede Statsfunktionærer fik nogen Lønningsforhøjelse, og hvis det ikke havde været Tilfældet, havde vel heller ikke afdøde Finansminister Vilhelm Lassen i Spidsen for

hele Venstre gennemført denne Lønforhøjelse. Man maa desuden ikke glemme, at disse Lønforhøjelser til Dels bleve kompenserede straks ved Skattepaalæget. Stikordet var jo, at de fire Etater selv til Dels skulde bære disse Lønforhøjelser, og det kom de ogsaa til — det vil sige, de fire Etater blive jo Skatteborgerne, som benytte disse fire Etater. Men dertil kommer, at vi senere have faaet en stor Række nye Skattepaalæg, og vi gaa bestandig videre ad denne Vej. Disse Skattepaalæg komme til at hvile fuldt ud paa disse lavere Statsfunktionærer, der have deres bestemte, faste aarlige Indtægt, som de ikke kunne skjule for nogen Statsmyndighed, og som de skulle komme ud af det med. De skulle betale Formue- og Indkomstskat til den sidste Øre af deres Indtægt og Formue; de skulle desuden betale Forbrugsskatter, af hvilke vi jo have faaet flere betydelige og med Udsigt til at faa flere endnu.

En væsentlig Del af den Lønforhøjelse, som disse Funktionærer fik, er altsaa opslugt paa denne Maade, og dertil kommer den Dyrtid, som vi nu lever under, thi det lyse Billede af Landbrugets Tilstand, som den ærede Ordfører for det moderate Venstre opullede, har sin Revers deri, at alle de Livsfornødenheder, som Landbruget kan glæde sig over at faa en høj Pris for, blive dyrere for alle andre, og disse lavere lønede Statsfunktionærer maa i denne Tid lide under højere Priser for alle Livsfornødenheder under en i egentlig Forstand virkelig Dyrtid. Det er derfor ganske urigtigt i disse Tider at tale om, at der er udvist utidig og stor Flothed overfor disse Funktionærer. Jeg tror ikke paa nogen Maade, at noget Parti kan ønske ugjort, hvad der paa dette Omraade er sket, eller kan sige, at man i væsentlig Grad er gaaet for vidt paa dette Punkt.

Ellinger: — — Naar den højtærede Finansminister, som bebudet, om kort Tid vil gøre Rede for Virkningerne af Lønningslovene af 1908, beder jeg ham om at oplyse, hvorledes det egentlig forholder sig

med dette, at Statsbanernes Udgifter, ifølge Trafikministerens Udtalelser i Fjor, derved med eet Slag blev forøget med 4 Mill. Kr. Forholdet er nemlig dette, at i den daværende Finansministers Forslag var der beregnet en Forhøjelse af Lønningerne ved Statsbanerne paa 1,653,000 Kr., hvilket Beløb ved Behandlingen paa Rigsdagen blev reduceret til 1,500,000 Kr. Hvorledes er det muligt, at Lønningsloven for Statsbanernes Vedkommende med eet Slag forøge deres Udgifter med endnu $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr.? Det vilde endvidere være interessant at faa at vide — og jeg nævner det her, for at den højtærede Finansminister, hvis han vil, kan tage dette med —, om det er rigtigt, hvad der er kommet offentlig frem, at det har været nødvendigt i Løbet af de sidste $2-2\frac{1}{2}$ Aar ved at forøge Antallet af Funktionærer under Statsbanerne med 1700 — 1800, altsaa en Forøgelse af 16 pCt.

Hvad Statsbanerne i øvrigt angaar, vil der, naar man regner med en Afskrivning af 1 pCt., være en Forrentning paa $1\frac{1}{4}$ pCt. Den højtærede Minister gjorde imidlertid hertil den Bemærkning, at man saaledes næppe kunde paastaa, at den i Fjor vedtagne Forøgelse af Statsbanetaksterne har været overdreven stor, og dette giver mig Anledning til at spørge den højtærede Minister, om det da er hans Opfattelse, at efterhaanden som Staten bygger flere og flere urentable Baner, skulle Taksterne over det hele sættes op, for at man kan faa en ønskelig Forrentning. Det vilde være det eneste rigtige, det eneste forsvarlige, at man tog Reb i Sejlene med Hensyn til Jernbanebygningen, der er gaaet langt ud over, hvad den i sin Tid nedsatte Kommission, hvor ogsaa Rigsdagen var repræsenteret, foreslog.

Laursen: — — Endelig vil jeg gøre en Bemærkning til den højtærede Finansminister. I sit indledende Foredrag ved Fremsættelsen af Finanslovsforslaget og de Skattelove, der ere blevne forelagte, udtalte Ministeren den Grundtanke, at naar vi fik disse Skattelove, vilde vi kunne haabe paa,

at der vilde blive Balance i Statshusholdningen. Jeg vil haabe, at Finansministeren maa have Ret i dette. Jeg vil haabe, at de tidligere gode Aar, som vi have været inde i, og hvor vi have været til Gilde, maatte resultere i, at vi faa Gildemaden betalt, og at vi saa vare komne til det sunde daglige Brød. Men jeg kan ikke nægte, at jeg nærer i Virkeligheden en lille Kende Tvivl om, hvorvidt det vil vise sig, at dette er rigtigt. Jeg finder paa Finanslovsforslaget for mange Udgiftsposter, hvor Statskassen staar fuldstændig aaben — om jeg saa maa sige —, og hvor Risikoen er betydelig, fordi den hviler paa ret uberegnelige Faktorer, paa Udgiftsposter, som i Aarens Løb sandsynligvis ville vise en ikke ringe Stigning. Jeg tænker baade paa de humane og sociale Love — hvis man ikke faar Menneskenes Tanker ændrede en lille Smule —, og jeg tænker paa Lønningslovene med Anciennitetsberegningerne og de kommende meget stigende Pensioner. Det skal nok vise sig, at det betyder ret store Beløb, og det kunne vi tale aabent og frit om her, for i den Henseende have alle Partier troligt hjulpet hinanden; den ene har ikke noget at lade den anden høre.

N. C. Christensen: — — Ved Siden af Statens Tjenestemænd have vi en stor Stab af Arbejdere eller Funktionærer, hvad man nu vil kalde dem, Tjenestemænd, der beskæftiges ved, kan man gerne sige, halve Statsinstitutioner, ved Institutioner, hvoraf Staten ejer Halvdelen, ja nogle Steder mere endda, andre Steder ikke saa meget, nemlig vore Privatbaner. Ogsaa en hel Del af disse Funktionærer er i højeste Grad slet lønnet. Foruden at Staten er en stor Aktionær i disse Baner og derved har Pligt til at sørge for, at de Mennesker, der beskæftiges ved denne Virksomhed, lønnes nogenlunde ordentligt, er det ogsaa saaledes, at Bandedrift i det hele angaar Samfundets Interesser i høj Grad — der skal særlig Bevilling fra Statsmagtens Side, for at denne Drift kan etableres —, og Samfundet har derfor baade

en vis Ret og en vis Pligt til at skride ind paa dette Omraade.

Disse Privatbaners Tjenestemænd have anmodet om at faa nedsat en Kommission til Undersøgelse af deres Forhold. Det Forslag behandlede vi sidste Vinter her i Rigsdagen. Det ærede Medlem fra Silkeborg (Stensballe) optraadte den Gang som den, der kunde tale med Kyndighed, som den, der sad inde med en saadan Viden, at han paa dette Omraade kunde optræde belærende overfor os andre. Han fortalte os, at de Mennesker var ret godt stillede, og at det ikke var Tilfældet, at de havde en saa lang Arbejdstid, som de klagede over. Han anførte blandt andet, at Stationsbestyrerne ikke havde mere end 4 Timers Arbejdstid. Ganske vist, sagde han, skulle de ogsaa passe en Telefon, men det kunde de overlade til deres Kone, dersom de havde en paalidelig Kone, eller til en paalidelig Tjenestepige. De kunde saa gaa ud i deres Have og arbejde derude eller lægge sig til at sove eller ryge lang Pibe, eller hvad de fandt for godt. Det lød meget flot, hvad denne Mand, der udgav sig for at være særlig sagkyndig paa dette Omraade, anførte. Men jeg havde Lejlighed til at være sammen med den Mand, da han stod overfor de Mennesker, om hvem han havde udtalt sig saa flot. Og her maatte han ynkelig erkende, at han havde talt som en, der ikke vidste nogen som helst Besked med, hvad han havde talt om. Han maatte erkende, at han havde ansat Arbejdstiden alt for lavt, og at han ikke kendte de vedkommendes Indtægter. Ja, det gik endog saa vidt, at han paa et senere Møde i Horsens med Privatbanernes Funktionærer maatte tilstaa, at han ikke en Gang vidste Besked med Arbejdstiden og Lønningsforholdene paa den Bane, han sidder som Direktør for. Den Slags Sagkundskab have vi ikke megen Brug for, og det gavner i alt Fald lidet de Funktionærer, han gav sig Udseende af at ville være Talsmand for. Forholdene ved nogle af disse Baner vare endog saaledes, at de paagældende Funktionærer maatte betale for at komme i Besiddelse af de Stillinger, de

havde ved Banerne. Der var altsaa Grund nok til at nedsætte en Kommission. Forhaabentlig kommer Forslaget for igen i Aar, og jeg vil da haabe, at det finder mere velvillige Øren end sidst, thi der er Brug for at faa undersøgt, hvorledes Forholdene virkelig ere, for at vi kunne træffe vore Forholdsregler derefter.

Andreasen: — — Saa har jeg en Henvendelse til Ministeren for offentlige Arbejder. Den højtærede Minister udtalte i forrige Samling foranlediget ved en Henvendelse fra min Side, at det var hans Agt at fremme Anlægene af de i 1908 vedtagne Statsbaner i Overensstemmelse med de Grundsætninger, der vare udtalte i den af Folketingsudvalget afgivne Betænkning, saaledes at der hvert Aar kom $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr. til Anvendelse til disse nye Statsbaneanlæg. Denne Udtalelse glædede mig, og jeg tror ogsaa at turde sige, at Ministeren har søgt at fremme disse Anlæg i Overensstemmelse med, hvad han den Gang sagde, men der er jo ved den i 1908 vedtagne Jernbanelov det at bemærke, at en af de Statsbaner, hvis Anlæg man fra mange Sider imødesaa med Interesse, nemlig Banen fra Vigerslev til Køge, nu er bortfalden, idet de Kommuner, som er interesserede i denne Bane, ikke indenfor den i Loven foreskrevne Frist have set sig i Stand til at skaffe det Tilskud, som Lovgivningsmagten krævede af Kommunerne og de private, nemlig 100,000 Kr. pr. Banemil. Jeg har imidlertid nu bragt i Erfaring, at der nede paa den paagældende Egn er et Arbejde i Gang for paa ny at faa denne Bane optaget paa Jernbaneloven og faa den frem forud for de Anlæg, til hvilke Kommunerne og de private have skaffet Tilskud til Veje indenfor den i den oprindelige Lov fastsatte Frist. Jeg vil nu gerne henstille til den højtærede Trafikminister, at han ikke tager Hensyn hertil, men fortrinsvis imødekommer de Kommuner og de Egne, der i rette Tid, altsaa inden 1. Januar 1910, have fremskaffet det Tilskud, Lovgivningsmagten har krævet. Det forekommer ikke mig, at man bør ud-

skyde Anlægget af Baner, hvor de Forudsætninger, ud fra hvilke Loven er given, ere skete Fyldest, af Hensyn til en Egn, hvor man ikke har fremskaffet Tilskudene saa hurtigt, som man forudsatte og med Rette krævede.

— — Endvidere vil jeg gerne overfor den højtærede Trafikminister udtale min Anerkendelse af, at han med saa stor Interesse følger det Arbejde, der gøres for den ny projekterede Jernbaneroute over Rødby til Femern. Det er min Overbevisning, at vi bør gøre, hvad der kan gøres, for Udviklingen og Forbedringen af den udenlandske Trafik. Naar man bor ved den nuværende Gjedserroute og har Lejlighed til at iagttage den Trafik, der foregaar, maa man tilstaa, desværre siger jeg, at den Konkurrence, der er paaført os fra svensk Side, er ret generende, og jeg tror, at hvis den højtærede Trafikminister undersøgte Forholdene nærmere, vilde han komme til det samme bedrøvelige Resultat, at der ikke alene ikke er Fremgang i Trafikken paa den nuværende Gjedserroute, men endogsaa er en betydelig Tilbagegang. Jeg ved ikke, hvad der her kan gøres med Hensyn til at skaffe forøgede Indtægter paa denne Route, men jeg tror, at vi under Hensyn til den Konkurrence, der truer fra svensk Side, bør have vor Opmærksomhed henvendt paa dette nye Projekt om en Forbindelse fra Rødby til Femern, og, som sagt, det glæder mig — jeg har ikke ment at burde undlade at sige det her —, at den nuværende højtærede Trafikminister trods de saa ofte omtalte daarlige finansielle Forhold dog følger denne Sag med Interesse.

Ministeren for offentlige Arbejder

(*Thomas Larsen*): Det Forslag til en anden Postering af Finansloven, som Finanslovkommissionen har fremsat, har selvfølgelig givet sig stærkt til Kende paa Ministeriet for offentlige Arbejders Budget. Dette Budget fremtræder nu i en ganske forskellig Skikkelse fra tidligere, og jeg ønsker til at begynde med at sige nogle faa Ord derom. Sammenligner man det Finanslovsforslag,

der nu ligger paa Rigsdagens Bord, med det sidste Finanslovsforslag, altsaa Finanslovsforslaget for 1911—12, vil det let ses, at der, som sagt, ogsaa for dette Ministeriums Vedkommende er sket en gennemgribende Ændring i Budgettets Postering. Medens Ministeriet for offentlige Arbejder tidligere var at finde paa Finanslovens §§ 6, 19 B., 26 II. B. og 27, vil dets Plads fremtidig være paa Finanslovens §§ 2 A., C., D. og § 15 og § 26. Det er imidlertid ikke alene i Budgettets Postering, at der er foretaget Ændringer, ogsaa selve Budgettet fremtræder i en anden Affattelse end tidligere. Saaledes er der kommet enkelte nye Konti til, og Konti, som tidligere kun fandtes i Anmærkningerne, ere nu tagne op i Forslagets Tekst, det er ogsaa en ret betydelig Forandring. Fremdeles staa Bevillingerne vedrørende Statsbaneanlægene, der tidligere fandtes paa Finanslovens § 27, nu sammen med Statsbanernes øvrige Budget, der hidtil fandtes paa Finanslovens § 6, samlede under § 2, under »Statsvirksomheder«. Det samme er Tilfældet med Telegrafvæsenet og Telefonvæsenet. Bevillinger vedrørende Anlægene, som tidligere ligeledes fandtes under § 27, ere samlede med Telegraf- og Telefonvæsenets øvrige Budget og ogsaa henført under § 2. Fremdeles er under samme Paragraf henført Statsbanerne m. m., der tidligere fandtes opført under § 19 B. II. B. Endvidere fandtes de under § 15 A., Ordentlige Udgifter, opførte Bevillinger vedrørende Ministeriets Centralbestyrelse, Vejevæsenet, Jernbanevæsenet, Vandbygningsvæsenet, Bygningsvæsenet, Udgifter til Statsinventariekommisionen, de kongelige Haver, Hirtshals Anlægsmole og Gilleleje Havn samt forskellige andre Udgifter, tidligere opførte paa § 19 B., hvorimod de paa § 15 A. H. opførte Bevillinger til Beskyttelsesarbejder paa Jyllands Vestkyst tidligere fandtes paa Finanslovsforslagets § 26. Under § 15 B., Overordentlige Udgifter, findes opført en Række Bevillinger, som tidligere havde deres Plads paa Finanslovens § 26. Det vil saaledes ses, at det er betydelige og omfattende Ændringer, der ere foretagne

med Hensyn til Budgettets Postering, men det forekommer mig, at det af Finanskommissionen stillede Forslag, som Ministeriet har fulgt, er et udmærket Forslag, og at Budgettet nu fremtræder i en Skikkelse, der er langt mere overskuelig, end det tidligere var. (Fortsættes).

Personalialia.

Død:

²⁵/₁₀ 11.

Lokomotivfører J. C. Jensen, Kjøbenhavn H. 5

Forfremmede er:

¹/₁₁ 11.

Lokomotivfyrbøder C. H. Strubberg, Næstved, til Lokomotivfører i Kbhavn. H. 5
Haandvk. i Kh. Vk. S. T. Hansen til Lokomotivfyrbøder i Esbjerg

Forflyttede er:

¹/₁₁ 11.

Lokomotivfører
C. M. Christensen, Kbhavn. G. 5, til Kbhavn. H. 5
Lokomotivfyrbøderne
V. K. Jensen, Kbhavn. H. 5, til Næstved
H. P. Hansen, Esbjerg, til Kbhavn. H. 5

⁸/₁₁ 11.

Lokomotivfyrbøderne
M. Henriksen, Kbhavn. G. 5, til Kbhavn. H. 5
H. P. Hansen, Kbhavn. H. 5 — Kbhavn. G. 5

Hjertelig Tak for den udviste Deltagelse ved vor kære Mand og Fader Lokomotivfører I. C. Jensens Begravelse.

Kristine Jensen.

*J. Jensen,
Ass. ved Statsb.*

Bytning.

En Lokomotivfyrb. i Struer ønsker at bytte med en Kollega paa Sjælland.
Billet modt. Red.

I København er Guldsmid F. MICHEESEN Sdr. Boulevard 34 billigst.

Carlsberg Skattefri

Lys og mørk

— Sundeste Afholdsel —

Vrag

i Spisestel, Fajance, Porcellæn og Syltekrucker. Stort Udvalg. Anbefales d'Herr. Jernbanemænds Hustruer.

Absalonsgade Nr. 16,

TH. BISTRUP

☐ Skotøjs-Forretningen Tektor ☐

anbefaler sig med smukt, solidt Herre-, Dame- og Børne-Fodtøj til Nutidens billigste Priser. Husk **TEKTOR**, Stjernegade 17. Helsingør.

Kød!

C. ANDERSEN, Slagtermester, Gasværksvej 21. 1ste Klasses Varer. Billige Priser. Prima Fars 30 Ø. og Hakkebøf 45 Ø. pr. Pd. Varerne bringes overalt. Tlf. Vester 468 x.

Logi!=====Logi!

Husk Ølhallen
Gothersgade 32, Fredericia.

M. RASMUSSEN

Logi!=====Logi!



Afbetaling.
Al Herre- & Damekonfektion
leveres med
ugentlige eller maanedlige Afdrag.
Udbetaling efter Overenskomst.
Gode Varer og godt Arbejde garanteres.
1. Dannebrogsgade 1.

W. Mentzler & Co. Helgolandsgade 1. **Pianoer**

Billige Betalingsvilkår.

20 Aars Garanti.

Reparationer udføres.

Brugte tages i Bytte.

Enhver Mand sin egen Vaskekone!

Køb

Zephyr Reform Kravetøj.

Ikke Gummi! Særligt at anbefale for Jernbanefunktionærer.

Husk Special-Udsalget Gl. Kongevej 1 (Hjørnet af Vesterbrogade).

Jernbane-
funktionærer!
Ekstra Rabat!

5%

paa Herreklæder,
færdigsyede og efter Maal,
og

— Trikotage og Linned. —

Direkte til Forbrugerne fra egne Fabriker. Strømper, Sweatter, Underbeklædning i Uld og Bomuld, Linned, Reformbenklæder, Dowlas, Medium, Lagendowlas. — Specialitet: **Børnestrømper, ret & vrang, mindst 33¹/₃ pCt. under alm. Pris.**

Besparelse: **Garanteret 25 pCt.**
Tlf. Byen 1732 x. **Trikotage- og Linnedfabriken, Fortunstræde 4, 1. (Ved Højbroplads).**

N. F. Lindblad.

Nansensgade 5.

Kjøbenhavn K.

Har i en Aarrække leveret Uniformer og civilt Arbejde til Embedsmænd ved de danske Statsbaner.



Alle Funktionærer, som sætter Pris paa solidt og elegant Fodtøj, gøres opmærksom paa, at Lageret altid er forsynet med lange Støvler og med mine bekendte **Militærstøvler med 3-dobb. Saaler** for enhver Fod. Lager af alt.

Haand- og elektr. Reparationsværksted.

„Den forgylde Støve”,

10 Istedgade 10.

☞ 3die Sted fra den ny Banegaard. ☞

STORT
UDVALG
af Spisestue-, Dagligstue-
og Soveværelse-Møbler.

Griffenfeldtsgade 41.

Telefon Nora 338.

Alt forarbejdes paa egne Værksteder



— Livsforsikringselskabet „DANMARK“ —

Medlemmer optages med eller uden Helbredsattest og med **Præmiefrigørelse ved Invaliditet** ved Henvendelse til **Overinspektør F. Rasmussen, Arkonagade 22^a, Tlf. Vester 677** — **H. P. Mortensen, Asger Rygs-gade 4^a, Tlf. Vester 1480y.**

Kontor Steenstrups Allé 9^a, Kbhvn., aabent 11—1, samt St. Pauls Kirkeplads 9^a, Aarhus, Tlf. 2862, Kontortid 9—3.

10% paa Hatte, Lintøj, **Tøjhuset**
Undertøj og alle
øvrige Artikler Vesterbrogade 17
indrømmes Dem! **Kjøbenhavn B.**

H. J. Hansens
Skræderforretning
38 Sønder Boulevard 38
anbefaler sig til d'Hrr. Jernbanemænd.

Tandlægerne

Frøken Maria Bøving og Frk. Margrethe Mose
Vesterbrogade 66^a Kbhavn. Telefon Vester 159 y
Konsultationstid: Hverdage Kl. 10 - 4
og Søndage i Reglen Kl. 10 - 12.
Jernbanesygekassens Tandlæger.

Vesterbros Guldsmed

Edm. Bodé
anbefaler smukke Jubilæums- og Festgaver.
Lokomotivfunktionærer 10^o Rabat.
Vesterbrogade 12. Tlf. Vester 2640 x.

Dameovertøj.

med fuld Garanti for udmærket god Pasning køber
De absolut bedst og billigst.

A. MUNCK, Overslykkemagasin

ISTEDGADE 87 Telf. Vester 283 x
Leverandør til de fleste Jernbanefunktionær. Hustruer.

Køb Vin

hos Chr. Bertelsen, Sønder Boulevard 66.
Detailsalg til en gros Prisel. Tlf. 3545.

Stort Udvalg i alle
Slags Møbler
fra egne
Værk-
steder

L. G. Jensen & Hansens Møbel-Etablissement
Nørrebrogade 54

Garanti
gives e
Afbetaling indrømmes solide Købere

Adressefortegnelse.

Formanden:

Lokf. Chr. Christensen, Ny Englandsgade 34
Esbjerg.

Hovedkassereren:

Lokf. O. Larsen, Svanholmsvej 16^{III}, Kjøbenhavn V.

Redaktionen:

Lokf. P. Hansen, Gjedser.



Herm. N. Petersen & Søn

Kgl. Hof Pianofabrik

:: Lev. til det spanske Hof ::

Pianoer fra 750 Kr.

Flygler fra 1350 Kr

Udenlandske Pianoer fra 450 Kr.

Salg kontant og billigste Afbetaling

Bredgade 23, Kjøbenhavn

Filialer i alle større Provinsbyer

Istedhus Møbel-Magasin

leverer Møbler overalt i Danmark paa særdeles favorable Vilkaar.

Garanti for Soliditet.

Chr. Nielsen, Telefon Vester 209. Kjøbenhavn. Enghaveplads 1 & 2.

Udgaar 2 Gange maanedlig.

Annoncer optages i Bladet ved Henvendelse til »Jernbanefagpressens Annoncebureau«, Asger Rygsgade 4^a tv. Kjøbenhavn V. Tlf. Vester 1480 Y.

R. Ottesens Bogtrykkeri, Fredericia.